

Hová mész, Barátom? (Quo vadis, Amice?)

lik el a lapályon. S csodálkozva nézett az apostolra.

- Rabbil! Mi bajod? – kiáltotta nyugtalanul.

Péter kezéből kihullott a vándorbot, szeme előre meredt, szája kinyílt, s arcáról csodálkozás, öröm és rajongás tükröződött. Egyszerre térdre rogyott, kezét maga elé nyújtotta, s szájából feltört a kiáltás:

- Krisztusom! Krisztusom!

S arccal a földre borult, mintha valakinek a lábát csókolgatná. Sokáig csend volt, majd az aggastyán zokogástól szagatott hangon kérdezte:

- Quo vadis, Domine? (Hová mész, Uram?)

Nazarus nem hallotta a választ, de Péter fölébe eljutott a szomorú, szeleid hang:

- Ha te elhagyod népem, én Rómba megyek, hogy újra megfeszítsenek.

Az apostol, arccal a porban, mozdulatlanul, hangtalanul feküdt a földön. Nazarus már azt hitte, elajult vagy meghalt, de ő csakhamar felkelt, reszkető kezével felvette a vándorbotot, s egy szót sem szólva, visszatfordult a város hét halmá felé.....

De vajon mi ennek a történetnek a jelentése vagy üzenete manapság? Vagy miért szól a cikk címe egy kicsit másképpen?

Hová mész, Barátom? (Quo vadis, Amice?)

Mert manapság a dolgok is egy „kicsit” másképpen történnek:

Vasárnap van, délelőtt fél tíz. A templom harangjának hangja hívogatóan terül szét a falu fölött. A gyülekezet tagjai sorban érkeznek minden égtáj felől. Gyerekek, asszonyok, férfi csak keves. No, még-

Nem is olyan régen, talán pár hete, Syenkievicz: Quo vadis című gyönyörű regényéből készült, több részből álló sorozatot.

A csodálatos történet a Krisztus utáni első században játszódik, az ökori Rómában, Néro császársága alatt. A cselekmény a kereszténység terjedését, az egyház üldözését mutatja be a szereplők életének alakulását követően.

Ebben az időben már Péter, Pál és János apostol is a városban hirdeti az evangéliumot. A kegyetlenségek és üldöztetések következtében a gyülekezet rohamosan fogy. A hívek egyre határozottabban bíztatják Péter apostolt, hogy meneküljön el Rómából, ne hogy a „vadállat” zsákmányává váljon, hiszen Ő a közsziá, amelyre az egyházat fel kell építeni. Végül Péter aposzol megfogadja a tanácsot, és egy hajnalon másodmagával ellindul Rómából:

„Azután a nap kibukott a hegyek között, de ugyanakkor furcsa látvány tárult az apostol szeme elé. Ime, mintha az aranyos korong, ahelyett, hogy magasabbra emelkednek az égen, leereszkedett volna a magaslától, s az úton gurult volna tovább. Ekkor Péter megállt, s így szólt:

- Látod ezt a fényt, amely felénk közeleg?

- Nem látok semmit – felelte Nazarus.

Péter azonban kezét szemé fölé emelte, s kis idő múlva ismét megszólalt:

- Egy alak jön felénk a napfényben. De a lépések legghalkabb zaját sem hallották. Körös-körül teljes csend volt.

Nazarus csak annyit látott, hogy a talvolban reszketnek a fák, mintha valaki rázna, s a fény egyre szélesebben öm-